

at fremsætte sine Meninger og Anskuelser om denne store Sag, Ulykkesforsikringen, i Form af et Forslag, idet han derved mente, at han bedre fik sine Tanker bragte frem til Grantning og Overvejelse her i Tinget, end ved at fremsætte dem i Form af en Kritik af et andet Forslag. Han udtalte endvidere, at han ikke gjorde sig noget stort Haab om at faa Flertal for sine Ideer og sit Forslag her. I begge Henseender er jeg ret enig med ham. Han gif derefter over til nogenlunde udførlig at undergive de hidtilværende Ulykkesforsikringsforslag og navnlig det, som den ærede Formand nylig omtalte, og som ogsaa er sat paa Dagsordenen i Dag, en ret indgaaende Kritik. I mangt og meget er jeg enig med ham deri, ganske vist ikke i alt. Jeg kan ligeledes erkende, at det Forslag, der her foreligger til Behandling, har et væsentligt Fortrin fremfor mange andre Forslag, der ere fremkomne ved privat Initiativ, idet det er fyldig og korrekt udarbejdet, i det hele i teknisk Henseende et godt og dygtigt udarbejdet Forslag. Det bærer Vidne om en meget stor Kærlighed til den Sag, han har arbejdet med, og en ret klar Tanke helt igennem. Ikke desto mindre maa jeg straks erklære, at der er forfælske Ting i Forslaget, som jeg ikke kan være enig med Forslagsstilleren i, og jeg maa for øvrigt dernæst beklage, at det er paa saadanne Hovedpunkter, at det for mig er afgørende for, hvorvidt jeg kan slutte mig til Forslaget eller ej.

Ærede Medlemmer ville have set, at dette Forslag gaar ud paa at instituere en Ulykkesforsikring for det danske Folk, hvortil ethvert Menneske i Landet, der er over 18 Aar, med Undtagelse af gifte Kvinder, skal være forpligtet til at yde et egentligt Bidrag for sin Levetid, for at bruge et kort Udtryk, som jeg tror er betegnende. Det er altsaa Meningen at lægge en Slags Kopskat paa den Del af Samfundet, der kommer ind under Lovforslagets Bestemmelser. Det bliver et meget stort Bidrag for alle uden Hensyn til deres Formuesomstændigheder og uden Hensyn til deres øvrige Dele til det almene Bedste, men vel at mærke under Statskassens Garanti. Hele Institutionen skal jo virke under Statens Garanti, idet § 1 udtrykkelig anfører, at Udgifterne til Oprettelsen og Driften af Ulykkesforsikringen skulle udredes forstudsvis af Statskassen, der tillige dækker dens mulige Understud og i enhver Henseende indstaar for dens Forpligtelser. Allerede paa dette Punkt har jeg meget stærkt Tvivl. Jeg er ikke enig med den ærede Forslagsstiller i, at en Kopskat er en hensigtsmæssig Hjælp

til det offentlige, hvilken Form man end giver den, og jeg er endnu mere uenig med den ærede Forslagsstiller i, at det, som Forslaget er konstrueret, kan være hensigtsmæssigt eller forsvareligt at lade Statskassen overtage en Selvfølgelighed for denne Indretning. Jeg er i det hele i Reglen imod, at Statskassen overtager Garantiforpligtelser for Institutioner, over hvilke den ikke har fuldkommen Raadighed. Det er noget, vi alle vide kan blive et ret farligt Princip, at Staten ikke administrerer, men betaler, hvad Institutionen koster. Disse Tvivl forstærkes selvfølgelig i høj Grad derved, at jeg ikke tror, at det Materiale, som den ærede Forslagsstiller har haft til Raadighed, har været i den Grad paalideligt, at det Regnestykke, som han ret udførligt fremsatte i sit Indledningsforedrag ved Sagens Forelæggelse, holder Stik. Det skal jeg imidlertid senere komme tilbage til, da det just ikke er min Hovedindvending mod Forslaget. Om det koster lidt flere eller lidt færre Penge, antager jeg ikke for at være Hovedsagen, naar Beløbet anvendes udelukkende til Dækning af Pensioner til de tilstaaende. Men hvad der for mig er det værste ved dette Forslag, er den Maade, hvorpaa det skal føres ud i Livet, og den Maade, hvorpaa Administrationen skal foregaa, idet jeg deri ser et meget væsentligt og næsten ulideligt Beshvær for den Del af Samfundet, som skal underkastes Forsikringspligten, altsaa alle Mænd over 18 Aar og alle ugifte Kvinder over 18 Aar. Jeg ser tillige i det Princip, Lovforslaget instituere, et meget betydeligt og meget kostbart Arbejde, idet det, som det fremgaar navnlig af Lovforslagets §§ 10—13, er Hensigten, at der i hver Kommune skal indrettes et eller flere Kontorer, som skulle styre den kommunale Institution, som det i saa Henseende bliver. Det gøres nemlig Kommunalbestyrelsen til Pligt at tilvejebringe fuldstændige Lister over den Del af Kommunens Borgere, der falde ind under Forsikringen, og tillige skulle disse Kontorer have det Hverv 4 Gange om Aaret at efterse de forsikringspligtiges Bøger, at paase, at Bøgerne ere holdte a Jour, at der er indklæbet de Forsikringsmærker, som skulle være indklæbede, og, hvad der maafe er endnu værre, den har tillige den Pligt at paamine alle dem, der i Aarets Løb falde 18 Aar, og som ikke frivilligt inden 14 Dage efterkomme deres Pligt, om at afhente deres Forsikringsbøger. Det vil altsaa have til Folge, at disse Kontorer rundt omkring i Landets samtlige Kommuner selvfølgelig skulle have særlige Lokaler — det staar ogsaa i Loven — og være saaledes forsynede med